

מסורת הש"ס

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

ו' קדים [אפי] סיהרא. חדא ג' ימים קודם רחש השנה שהמולד ביום ד' ורחש השנה בשבת ומרמי עמלא בחר רבנן למימר כל מה דבעי עבדי: רבאמר רב משרשיא (למקמי) גבי ערלת גבון שהיתה שנה מעוברת הראא גמי נמי שהיה שנה שלפניה מעוברת ו': עיבור שנה מדעס. ין ובידיו לעשות מדעס של

מוספת השנה בין מלך וצן חסר
 פ' ואל עיבור שנה שג' אשקד
 עשיר ונמלל אשקדמו חסר
 שער לפי מולד כחמד חסרון חסר
 אחד לפיכך אלו יסולן לאחר חסר זה
 כחמד חסר חסר אחד כדקמלר דל
 ירחא מלך לנדי חסרפ' : ו' ואפי
 חד יומא . ו'אפי' דימא' פולגא
 חד יומא קרי ליה . והוא הדין גמי אפי
 היחא : ו'אפי' חסר חסר חסר
 למורי' דנחלא לעבר שמונה חסר
 והאי דנקט שנה שלפניה משום דלא
 מיתקמא ממר' בשנה מעוברת דקמי
 אין פוסחין ממר' חסר מעוברת הני
 בדרבנא מעוברת כפי אפי' מעוברת
 פשו להו ט' חסרון וצין לרר הונא
 לן לעולא אפילו שמונה חסרון ליכא
 לזקומא אלף מעוברת אבל תשעה לא
 פסאטו ולא כמעוברת כדלמנ' : ו'

לֹא דַרְשִׁימִיּוֹ דְאִינְשִׁי. אַחַד יוֹמָא לֹא חֲמַרִּי וְלֹא מִרְגֵּי. מִיִּסְתָּרָא מִסִּבְרָא. עֲזִיקָא שֶׁלֹּא יוֹמִי אֶל אַחֵר רָשָׁה הִשֵּׁה דִסְדֵּר מְדֻלְוֹת הַדְּבָרִים לְמַעַל הַלֵּבֵנֹת אֲחֵרִי וְאֵל אַחַד חֲסֵד דְּכַדְרִישִׁי. וְכִי עֲבַדְתָּ חֲלֵלָה חֲסִירִין שֶׁל מִקְדָּמָה לִּיה לְרָשָׁה הִשֵּׁה ג' יוֹמִי: שְׂבִיעִים שֶׁנֶּה שְׁלֹשִׁים. שֶׁל אֲשַׁקֵּי מַעֲבֹרֹת וְחֹדֶשׁ עֲשִׂירֹת שְׁלֹשִׁים יוֹם וּפְלֵגָא הַלֵּבֵנֹת לֹא הִי אֵלֶּךְ כִּיִּט וּפְלֵגָא אֲשַׁחֲד דִּמְאֲחֵרָת לְרָשָׁה שֶׁנֶּה פְלֵגָא יוֹמָא וְאֲשַׁחֲד לֹא חֲסִיר (י' לֹא רָשָׁה אֵלֶּךְ יוֹמִי וּפְלֵגָא רִבּוּן דִּלְהּ הוּ' ב' שְׁלִישִׁים דְּחַד קֹדֶם לִיה וְהִיט דִּקָּא סִרְךָ וְאֲכַח אִכְנֵה דִּי יוֹמָא: אִיסְחָוּי אִיסְחָוּי. לֵבֵנֹת לִבְד' וְאֵלֶּךְ הוּא דִּלְהּ אֲרַעְתִּין לְמַמְסַר נַפְשִׁין וְלַמְחִייָה הִילְכֵךְ לֹא מִרְגֵּי: וְכַמֵּל

[illegible][illegible]

(א) הוא לקמן סוף עמוד כ"ב.

איז גערכיז פרק שני ערכיז

ממאי שנה תשעה דלא. דאס
נחלילת ליל שנת מולד
מולא וחדד חסר נקבע ר"ה נע
ממחאהר שלשה ימים ונדחה ר"ה
שנת (ד) ומיום ארבע היה המולד

16 קדים אתי סיהרא תלתא יומי השתא נמי
קא קדים אתי תרי יומי כדאמר רב משרשיא
כגון שהיתה שנה מעוברת הכא נמי¹⁷ כגון
שהיתה שנה שלפניה מעוברת¹⁸ ועיבור שנה
חודש דל ירחא מליא בהדי ירחא חסירא ואכתי
חד יומא לא אדעתיהו דאניש עולא אמר לא
נראה לחכמים לחסר יתר על שמונה ומאי טעמא
קאמר מה טעם אין פוחתים מארבעה חדשים
המעוברים בשנה משום¹⁹ דלא נראה לחכמים
לחסר יתר על שמונה מאי שנא תשעה דלא
דאם כן²⁰ מייחרא סיהרא תלתא יומי השתא
נמי קא מייחרא תרי יומי כדאמר רב משרשיא
כגון שהיתה שנה מעוברת הכא נמי²¹ כגון
שהיתה שנה שלפניה מעוברת²² דל ירחא
חסירא בהדי ירחא מליא ואכתי איכא חד
יומא סברי איתחזוי איתחזי ואנן לא אדעתין
בבבא

שבת בשמיני עשר וקצב בשנת
 (י"ד) וגדלים הלכנה זו ביום ועת
 קדים תרי יומי ללו פירכה היא
 עין קשה (ל)ו השתא דקאמר
 צד והשתא אט דומים זו מולד היא
 לזמני השתא לזמני ארבעת פ' מיה
 והמולדוים צדימיהם לז' היו מיה
 ליתא דהא רש"י פ' ויחזק (ל)ל
 דא"כ ימני דאשבת דמקדים
 משום תרי (ל)שי ואי דמי ליה
 ויחזקא נמי דייקן (ל)ויחזק
 ויהי עשר לז' ויחזקא

[illegible][illegible]

מקדשם פיהרר ג' ימים שאס מולד משר
הנא ביום ד' ח' שעות וכי עבדין אחד
שאלו עושים תשעה מליאס הרי הקביעות
המולד שלשה ימים שהקביוע יהיה ביום
שחא נמי הדיס חר יומי שמאחר הקביוע

[illegible][illegible][illegible]

עין משפט
ור מצוד

זו א מיי ס'ת תהלט
קדוש יהושע בל ס:
ז ב מ' ס'ת תהלט

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

החלום הראשון של רובינשטיין, שהתפרסם ב"הארץ" בשנת 1927, נקרא "החלום הראשון". זהו סיפור קצר המבוסס על חלום שחווה רובינשטיין עצמו. הסיפור מתאר את חלום אדם צעיר, המכונה "אני", המבקר את אביו המנוח. האב מתעורר בחלום ומונה את חסריו, ובעיקר את חוסר האהבה וההערכה שזכה לה בחייו. רובינשטיין מתאר את חלום זה כחלום שבו האב מנסה להשיג את האהבה וההערכה שחש שהבן לא נותן לו. הסיפור מסתיים בהתעוררותו של "אני" מהחלום, ובהבנתו את חשיבות האהבה וההערכה בחייו.